

Lessen uit het leven van Zippora

'Voorwaar, gij zijt mij een bloedbruidegom ...vanwege de besnijdenis' (Exodus 4:25-26).

Toen Mozes, de man door wiens hand God Israël uit Egypte wilde verlossen, zijn gezag en opdracht voor dat grote werk ontvangen had, ging hij op weg, terug vanuit het land Midian waar hij als vreemdeling verkeerd had (Ex. 4:18-26; 2:22). Ook lezen we dat hij zijn vrouw en zijn zonen met zich mee neemt. Tijdens zijn terugreis gebeurt er iets onvoorziens, wat ons inzicht geeft in de morele toestand van zijn gezin. Het betreft de verantwoordelijkheid daarvan voor God en het licht waarin door de verschillende leden van zijn gezin de besnijdenis, de pijnlijke godsdienstig - symbolische handeling die God had voorgeschreven als uiterlijk teken van Zijn verbinding met het nageslacht van Abraham, werd gezien.

De besnijdenis was nog steeds niet toegepast op Gersom, hun eerstgeborene, hoewel er al vele jaren verstreken waren sinds de opname van Mozes in deze familie uit de volken en sinds de geboorte van Gersom, zoals vermeld in Exodus 2:16-22. Het lijkt erop dat Zippora hier al lange tijd afkerig van was geweest. Het was een pijnlijke handeling die niet zonder gevaar was, en bovendien smartelijk voor haar moederlijke gevoelens. Waarom zou haar kind op deze wijze moeten lijden? Waarom eiste haar man datgene wat zo ruw en bloedig was? In haar eigen familie was niets van dit alles nodig; het was zelfs geheel tegengesteld aan de algemene praktijk die om haar heen bestond. Het was dus het beste om dit op zijn minst uit te stellen tot het moment dat Mozes zich weer bij zijn eigen volk zou voegen. Zo zou de menselijke natuur redeneren. En kennelijk was Mozes bezweken voor deze gedachten van zijn vrouw; zo werd God vergeten en de moeder was gerustgesteld, maar ... ten koste van hun gehoorzaamheid aan God.

Haar dwaze tederheid voor haar kind was zó groot, dat het - zoals het ons hier wordt voorgesteld - bijna de ondergang van haar man Mozes betekende: 'En het geschiedde op de weg, in de herberg, dat de HEERE hem tegenkwam, en hem zocht te doden' (Ex. 2:24)! De HEERE hield Mozes niet onschuldig vanwege het veronachtzamen van Zijn Woord en vanwege het dwaze toegeven aan de wensen van zijn vrouw. En nadat Zippora haar eigen land verlaten had om hem te vergezellen, stond zij nu op het punt alleen achter te blijven door het verlies van haar echtgenoot en beschermer, want de toorn van de HEERE was tegen hem ontstoken. 'Toen nam Zippora een stenen mes, en besneed de voorhuid van haar zoon, en wierp die voor zijn voeten, en zeide: Voorwaar, gij zijt mij een bloedbruidegom!' (Ex. 2:25).

De godsdienstig - symbolische handeling die zij zozeer verafschuwde en waarin zij zoveel wreedheid zag, moest zij nu zelf uitvoeren op een moment en onder omstandigheden die de smart die zij voelde en het lijden van haar zoon buitengewoon hebben vermeerderd. En met een hart dat nog steeds onervaren en opstandig is ten aanzien van de betrekkingen en de eisen van de Heere jegens hen die Hij apart heeft gezet als Zijn eigendom, uit zij haar verontwaardiging tegen haar man met een taalgebruik en op een wijze zoals hier wordt weergegeven. De besnijdenis werd uiteindelijk afgedwongen; zijzelf werd daartoe gedwongen door de hand van God, maar Mozes was voor haar een 'bloedbruidegom' geworden!

Zo ontkwam Mozes aan de dood. 'En Hij liet van hem [Mozes] af. Toen zeide zij: Bloedbruidegom! - vanwege de besnijdenis' (Ex. 2:26). Haar hart is onberoerd, hoewel de beproeving voorbij is. En ze kan haar boosheid niet bedwingen om uit te barsten tegen de klaarblijkelijke veroorzaker van haar bittere wrokgevoelens. Tot op dat moment heeft zij geen enkel gevoel voor dat wat aan de HEERE verschuldigd is, Die deze godsdienstig - symbolische handeling voorgeschreven heeft als een uiterlijk teken van de afzondering tot Hemzelf.

En hoewel ze door de dreigende houding die de HEERE Zelf had aangenomen, gedwongen wordt om de godsdienstig - symbolische handeling uit te voeren, en dat zelfs met haar eigen handen, heeft zij de betekenis daarvan niet geleerd en heeft ze ook niet opgehouden er een afkeer van te hebben. Tenslotte moet ze terugkeren naar haar eigen land, als ze teruggezonden wordt door Mozes (Ex. 18:2).

Haar eigenwilligheid, koppigheid en onwetendheid aangaande de wegen van de HEERE maakten haar ongeschikt om zijn metgezellin te zijn, in de tijd waarin hij door de hand van God de verlossing van Zijn volk uit het land van Egypte zou volbrengen.

Dat was het karakter van haar zonde en dwaasheid - en zo is ook die van onszelf geweest. God heeft met ons gehandeld, opdat Hij ons tot Zichzelf zou afzonderen. Hij heeft vleeselijk kwaad gevonden, dat onder ons werd toegelaten, subtiel en geraffineerd kwaad van menselijke gedachten, die ons uiteindelijk gebracht hebben tot afwijkingen van de leer (b.v. ketterijen), tot sektarisme en tot klerikalisme (een ingestelde geestelijke stand). En waarom? Omdat wij iets begeerden van die positie en dat aanzien waarnaar de natuurlijke mens uitziert en waarop hij zich zo graag beroemt en zich laat voorstaan. Dat is in waarheid een terugkeren naar en een opnieuw gaan steunen op al datgene wat Hij aan ons getoond had als kwaad, van waaruit Hij ons oorspronkelijk geroepen had.

Net zoals Israël vroeger de gewoonten van de volkeren rondom hen invoerde, hebben ook wij maar al te vaak bepaalde wijzen van doen van hen die ons omringen overgenomen. Ook al is ons ongeloof niet zo ver gegaan als dat van het volk Israël toen zij een koning begeerden, toch zijn er vele vergelijkbare kenmerken bij ons openbaar geworden in onze gebrek aan praktisch vertrouwen in de aanwezigheid, de kracht en de leiding van de Geest van God, en in de toebedeling van Zijn gaven.

Wij hebben, zowel individueel als gemeenschappelijk, gefaald in het veroordelen van de wereld als het systeem dat de Heer der heerlijkheid heeft gekruisigd; we hebben ons niet geopenbaard als voor de wereld gekruisigd, als degenen die niets anders kennen dan de opgestane Christus, Die in de hemel is, en die - omdat ze verenigd zijn met Hem - hebben afgedaan met alles wat eigenlijk tot deze wereld behoort.

Zo heeft satan beginselen en middelen gevonden waarmee hij onder ons kan werken en waarmee zuurdeeg ingebracht wordt dat op verschillende wijzen verderf brengt. Evenals in het voorbeeld dat wij voor ons hebben, heeft God Zijn hand opgeheven tegen dit kwaad van het vlees waarin wij teruggevallen zijn en dat zo ongepast is voor Hemzelf: het niet innemen van onze hemelse positie.

En zijn wij willig en bereid geweest om te handelen door dit kwaad weg te doen, toen dit openbaar werd? Zijn we niet in plaats daarvan veeleer in dwaze tederheid teruggedeinsd, waarbij we méér dachten aan de smart die we anderen zouden toebrengen, dan aan de eer van onze God en aan Zijn heilige naijver, die zo'n direct en beslist handelen vereisen? Wij behoren allereerst aan God en aan Zijn verlangens te denken, hoe dierbaar en trouw het voorwerp ook mag zijn aan wie de smarten toegebracht moeten worden.

Toen God verscheen om Mozes te ontmoeten, was er op dat ogenblik geen enkel alternatief. De vraag kwam tot hem, waarom God geringgeschat was, waarom Zijn Woord nagelaten en verwaarloosd was, waarom Zijn wensen en gevoelens veronachtzaamd en genegeerd waren.

Vraagt God deze dingen nu ook niet van óns, omdat wij de neiging hebben te tolereren wat Hij openlijk veroordeeld heeft? Dingen die wij hebben onderkend als geheel verderfelijk in zichzelf - zouden die dingen Hem niet beledigen en tarten? Zullen wij Hem tot jaloersheid verwekken; zijn wij dan sterker dan Hij? Moeten wij voortgaan en heulen met het kwaad, terwijl God het ware karakter ervan openbaar heeft gemaakt en Zijn hand om die reden tegen ons allen is uitgestrekt? Het verkeerde moet zeer zeker worden afgesneden en weggeworpen, wat ook de smarten voor ons zijn in die handeling. Zelfs zij die het meest dierbaar en vriendelijk voor ons zijn, moeten op dat ogenblik geofferd worden, en wel opgeofferd voor de HEERE.

Wanneer de besnijdenis eerder of onder andere omstandigheden was uitgevoerd, dan was het niet zo diep pijnlijk geweest, want nu moest de besnijdenis plaatsvinden tijdens de reis en langs de weg. Zo kunnen ook wij de wijze waarop het kwaad weggesneden is, ervaren als hard en pijnlijk, met gebruikmaking van 'materialen' die op dat ogenblik voorhanden waren of in die noodsituatie ontstonden (denk aan het 'stenen mes').

Maar laten wij nooit vergeten dat we juist daardoor gered zijn en hersteld zijn in onze gemeenschappelijke zegen. Zullen wij dan net zoals Zippora kwaad zijn over dat wat we nu erkennen als iets wat noodzakelijk geweest is? Vanwege datgene wat anderen zagen als iets wat de eer van God vereiste, toen wij onwillig waren om dat toe te geven, ja, ons daartegen zelfs verzetten? Zullen wij onze verwijten tegen hen uitspreken? Is dit de geschikte tijd dat onze lippen zulke woorden uitspreken?

Er staat geschreven: 'Redt anderen met vrees door hen uit het vuur te rukken; en haat zelfs het kled dat door het vlees bevlekt is' (Judas, vers 23). We zijn dus gered uit het vuur, en in plaats van op te zien naar God en Hem te erkennen en te eren in onze bevrijding, zijn we bezig om te zien of het wegdoen wel liefdevol genoeg was. Is dat Gods beoordeling van deze zaak? Hebben we Zijn wegen begrepen en Zijn goedheid gewaardeerd, als we toegeven aan zulke oppervlakkige en onbeduidende jammerklachten, die Hem niet minder ontoren door hun ongepastheid?

Wanneer het wegdoen van het kwaad smartelijk was, mogen we veel daarvan aan onszelf toeschrijven en onszelf vernederen voor Gods aangezicht, omdat we het zo lang ongeoordeeld hebben toegelaten. We moeten God danken dat - ook al waren wij het zelf vergeten - er toch sommigen zijn die bedenken en erop letten wat passend is voor Hem en

daarnaar handelen, zelfs al is het smartelijk voor hen die ons dierbaar zijn en tegelijkertijd ook voor onszelf. Er zijn tijden dat we de banden moeten afleggen die ons in andere gevallen heel terecht aan elkaar vasthouden (Ex. 32:25-29). En trouw aan God bevat vaak meer ware liefde dan de soms zo luid gehoorde kreet omtrent barmhartigheid en mildheid in oordeel. Ongetwijfeld zal het kind dat lijdt onder de toegediende straf, het uitschreeuwen; en zeer zeker zal het hart van de moeder pijn lijden vanwege haar tedere liefde voor het kind. Maar zo is het met elke vorm van ouderlijke tucht. En het kan, zoals dat zo vaak het geval is, ware vriendelijkheid zijn om niet op dat lijden te letten.

Laten wij het gedrag van Zippora niet navolgen door hen te berispen die krachtig voor God zijn geweest door tegen het kwade te getuigen, terwijl anderen op een afstand bleven staan en zich afzijdig hielden wegens gebrek aan geloof en getrouwheid. Zij lieten hen de strijd van de HEERE alleen strijden. Laten we niet van hen zeggen: 'Voorwaar, gij zijt mij een bloedbruidegom -vanwege de besnijdenis'. Zij hebben immers voor God gehandeld jegens ons in wat zij gedaan hebben. Het past ons dan ook niet om deze verkeerde geest en gemoedstoestand en dit verkeerde gedrag van Zippora over te nemen.

Uit: *The Present Testimony* (1849).